

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/6/2022
Identifikačné číslo spisu:	4110010226
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4110010226.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Patrika Příbelského, PhD. na neverejnom zasadnutí konanom 26. apríla 2023 v Bratislave, v trestnej veci obvineného S. D. a spol., pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To/46/2014, z 15. októbra 2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. D. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nitra, sp. zn. 33T/31/2010, zo 14. apríla 2014, bol okrem iných aj obvinený S. D. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) na skutkovom základe, že v presne nezistenom dni mesiaca november 1997, v období medzi 1. novembrom 1997 a 3. novembrom 1997, po predchádzajúcom vzájomnom dohovore na postrašení poškodeného R. G., vylákal O. R. poškodeného R. G. do kukuričného poľa nachádzajúceho sa za obcou C. F. Ž., a to tak, že ho priviezol na uvedené miesto na vozidle značky Ford Tranzit modrej farby, EČV: F-XX-XX pod zámienkou predaja troch kusov prasiat, kde už na nich ukrytí v kukuričnom poli čakali S. D., D. R., G. T. a D. P., ktorí po príchode poškodeného a O. R. na miesto vytiahli poškodeného z tohto motorového vozidla, S. D., D. R., G. T. a D. P. ho fyzicky napadli holými rukami ako i údermi baseballovou pálkou, po prekonaní odporu poškodeného D. R. tohto na príkaz D. P. naložil do kufru motorového vozidla značky T., EČV: F-XXX a následne ho previezli v tomto vozidle do blízkeho agátového lesíka tak, že D. P. viedol motorové vozidlo, D. R. sedel na vozidle spolujazdca, S. D. a G. T. sedeli na zadných sedadlách tohto vozidla a na doposiaľ presne nezistenom mieste ho v tomto agátovom lesíku vhodili do vopred pripravenej jamy hlbokej približne 50 centimetrov, kde D. P. dvoma výstrelmi z brokovnice nezistenej značky poškodeného usmrtil a následne S. D., D. R. a G. T. jamu zakopali a všetci štyria z miesta činu odišli, pričom D. P. zomrel XX. E. XXXX.

Za to bol obvinenému S. D. podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov. Podľa § 39a ods. 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona bol na výkon tohto trestu

zaradený do II. nápravno-výchovnej skupiny.

Krajský súd v Nitre uznesením, sp. zn. 2To/46/2014, z 15. októbra 2015 podľa § 319 Trestného poriadku rozhodol tak, že odvolanie, okrem iných aj, obvineného S. D. zamietol.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre podal obvinený S. D. dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku (č. l. 1685 a nasl.).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v podstate uviedol, že k porušeniu zákona zásadným spôsobom došlo tým, že súd založil svoje rozhodnutie na nezákonných dôkazoch, ktoré významnou mierou oslabili jeho právo v konaní pred súdom úspešne sa brániť. Poukázal na znene § 119 ods. 2 Trestného poriadku. Uviedol tiež, že absencia dôkazu ohľadom smrti R. G. a pripustenie dôkazov z prípravného konania bez prítomnosti advokáta a čerpania z nich je porušením zásady voľného hodnotenia dôkazov.

V ďalšej časti svojho dovolania poukázal na dôkazy - výpovede z prípravného konania. Podľa obvineného v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom nebol produkovaný ani jeden dôkaz o tom, že R. G. je toho času mŕtvy. Orgány činné v trestnom konaní a súd sa vôbec nezaoberali potrebou preukázania tejto tak podstatnej skutočnosti pri trestnom čine vraždy a uspokojili sa len s tvrdením svedka H. Č., že mŕtve telo R. G. sa nepodarí nájsť, nakoľko D.F. P. ho prekopal. Ako ďalej uviedol, svedok H. Č. je nepochybne svedok z počutia a takýto svedok sa nesmie brať do úvahy. Takýto postup kritizoval aj Európsky súd pre ľudské práva, a tiež sa vyjadril k nepripusteniu svedeckej výpovede o počutí. Čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd obsahujú predpoklad nepripustenia svedeckej výpovede o počutí proti obvinenému v trestnom konaní. Vylúčenie použitia svedeckej výpovede o počutí je opodstatnené aj vtedy, ak by taký dôkaz bol v prospech obvineného (Thomas proti Spojenému kráľovstvu).

Vo vzťahu k porušeniu zákona obvinený S. D. namietal aj neprimeranú dĺžku celého konania. Uviedol tiež, že Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku *Allenet de Ribemont* z 10. februára 1995 konštatoval, že: „Iba zložitý prípad a sťažovateľov postup nemôžu sami o sebe dostatočne vysvetliť dĺžku konania“, ktorá bola približne 11 rokov a 8 mesiacov, a preto ju nepovažoval za primeranú a rozhodol, že čl. 6 ods. 1 bol porušený. V prípade *Eckle* proti Spolkovej republike Nemecko z 15. júla 1982, EŠLP uviedol, že čl. 6 ods. 1 dohovoru nevyžaduje aktívnu spoluprácu sťažovateľov so súdnymi orgánmi. Takisto sa proti nim nemôže vzniesť kritika za to, že v plnej miere využili všetky právne prostriedky, na ktoré sú podľa vnútroštátneho práva oprávnení. Ďalej EŠLP uviedol, že tento prípad predstavuje súdne konania, ktoré trvali 17 rokov, resp. 10 rokov. Takéto prieťahy v konaní sú nepochybne neprimerané a v zásade sa majú považovať za prekročenie primeranej lehoty v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený uviedol, že k porušeniu zákona došlo pripustením svedeckej výpovede H. Č., ktorý všetko o skutku iba počul od D. P. Teda podľa obvineného sa nepochybne jedná o svedeckú výpoveď z počutia. Poukázal na rozhodnutia R 38/1968, R 46/1963, R 40/1969, R38/1973, V28/1971.

Záverom svojho dovolania uviedol, že napriek vykonanému dokazovaniu nedošlo k úplnému odstráneniu nejasností v predmetnej trestnej veci, dôvody, na ktoré obvinený opakovane poukazoval v priebehu konania prvostupňového ako aj odvolacieho, naďalej trvajú a odôvodňujú záver, aby bol spod obžaloby oslobodený. Z toho dôvodu je potrebné postupovať v zmysle zásady *in dubio pro reo* a podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku obvineného S. D. spod obžaloby oslobodiť.

K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor (č. l. 1742-1743), ktorý uviedol, že obvinený opätovne namieta hodnotenie dôkazov Okresným aj Krajským súdom v Nitre ako aj neprimeranosť dĺžky trestného konania. S uvedeným sa krajský prokurátor nestotožnil a poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo/26/2017, z 11. júla 2017, ktorým podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie obvineného S. D. podané proti hore citovaným rozhodnutiam Okresného, resp. Krajského súdu v Nitre v predmetnej trestnej veci, pričom taktiež obsahom dovolania bolo hodnotenie dôkazov súdov nižších stupňov. Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení uznesenia okrem iného konštatuje, že hodnotenie dôkazov súdmi nižších súdov, ktoré nekorešponduje s

predstavami obvineného, v žiadnom prípade nemôže naplňať žiadny z dovolacích dôvodov. Pokiaľ ide o dĺžku trestného konania, ktorá bola v tomto prípade skutočne neprimeraná, možno konštatovať, že dĺžka konania nebola spôsobená konaním orgánov činných v trestnom konaní ani súdov, avšak bola spôsobená zo strany obvinených, ktorí marili úkony trestného konania a konanie predlžovali opakovanou nedisciplinovanosťou. Prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dovolanie obvineného S. D. je potrebné ako nedôvodné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd zároveň zistil, že obvinený už v minulosti podal v tejto veci takmer identické dovolanie (č. l. 1385) z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo/26/2017, z 11. júla 2017 odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Dovolací súd sa pri rozhodovaní o aktuálnom dovolaní obvineného oboznámil s obsahom uznesenia, sp. zn. 3Tdo/26/2017, z 11. júla 2017 a s argumentami v ňom uvedenými sa stotožnil. Preto v ďalšom bude primerane na túto predchádzajúcu argumentáciu odkazované, a to i v záujme zachovania jednotnosti rozhodovania.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do stavu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku. Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného

poriadku. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

K dovolacej námietke v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku - zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu:

Právo na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu možno chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého práva na obhajobu. Právo na obhajobu, garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 50 ods. 3 ústavy, sa pritom premietlo do viacerých ustanovení Trestného poriadku, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva na obhajobu obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z čiastkových práv, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví v postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod. Zásadným porušením práva na obhajobu je možné chápať predovšetkým porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda prípad, ak obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho obligatórne mal mať. Také porušenie musí mať, vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, podstatný vplyv na výsledok konania, teda na rozhodnutie vo veci samej.

Ako vyplýva z judikatúry, za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011). Ak obvinený v rámci práva na obhajobu navrhuje dôkazy, potom povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu je zaoberať sa každým takýmto návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím o návrhu rozhodnúť, a to vyhovieť mu, alebo ho odmietnuť.

Po oboznámení sa so spisovým materiálom dovolací súd nezistil také skutočnosti, ktoré by mali za následok porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom obvineného S. D. tak, ako to má na zreteli dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu obvinený namietal predovšetkým nezákonnosť dôkazov ako aj absenciu dôkazu ohľadom smrti R. G., resp. doteraz neobjavené telo. Zároveň tiež namietal aj pripustenie dôkazov z prípravného konania bez prítomnosti advokáta a čerpanie z nich, a neprimeranosť v dĺžke celého konania, čo malo podľa obvineného za následok porušenie zákona.

Vo vzťahu k proklamovanému porušeniu práva na obhajobu najvyšší súd uvádza, že toto právo obvinenému nebolo v priebehu celého trestného konania odopreté. Už po vznesení obvinenia mu bol ustanovený obhajca JUDr. Kamil Beresecký (Opatrenie Okresného súdu Nitra, sp. zn. 5Tp/861/2004, z 19. novembra 2004, č. l. 70, zv. I. vyšetrovacieho spisu), následne si obvinený zvolil obhajcu JUDr. Richarda Schwarza (plnomocenstvo, č. l. 71, zv. I. vyšetrovacieho spisu, ako aj v skoršom dovolacom konaní, plná moc z 26. januára 2016, č. l. 1395 spisu). Rovnako, ako už uviedol dovolací súd v predchádzajúcom rozhodnutí, sp. zn. 3Tdo/26/2017, pri rozhodovaní o predchádzajúcom dovolaní

obvineného, právo na obhajobu bolo zachované, obvinený sa mal možnosť zúčastňovať pojednávani a uplatňovať svoje práva osobne alebo prostredníctvom obhajcu a v prípadoch (ako to vyplýva zo spisu), kedy sa nemohol obvinený, prípadne jeho obhajca zúčastniť procesných úkonov na súdoch nižších stupňov, tak tieto boli vždy odročené. K námietke ohľadom chýbajúceho mŕtveho tela R. G. sa už dostatočne vyjadril odvolací súd na strane 9, ods. 2 svojho uznesenia.

Vo vzťahu k neprimeranej dĺžke trestného konania dovolací súd na podklade predloženého spisového materiálu konštatuje, že od vznesenia obvinenia do právoplatného skončenia trestnej veci ubehlo jedenásť rokov a od samotného spáchania skutku až osemnásť rokov. Na základe zisteného je však potrebné konštatovať, že dĺžka konania nebola spôsobená konaním, resp. nekonaním orgánov činných v trestnom konaní ani súdov. V časovom rozpätí od roku 1997 až do roku 2004 orgány činné v trestnom konaní nemali vedomosť o spáchanom trestnom čine. Nasledujúcich šesť rokov prebiehalo vyšetrovanie, keďže telo R. G. nebolo nájdené a po svedkoch vzhľadom na čas, kedy sa skutok stal, bolo potrebné s ťažkosťami pátrať. Vo veci bolo nariadených osemnásť hlavných pojednávani, z ktorých jedenásť bolo odročených z dôvodu neprítomnosti niektoe z osôb, ktorých účasť bola nevyhnutná a celkovo konanie na súde prvého stupňa trvalo štyri roky. Tak, ako už dovolací súd konštatoval v rozhodnutí o predchádzajúcom dovolaní, sp. zn. 3Tdo/26/2017, sama skutočnosť, že od spáchania skutku ubehol dlhý čas, nie je dôvodom na mimoriadne zníženie trestu. Dĺžka konania bola spôsobená obvinenými, ktorí marili úkony nariadené prvostupňovým súdom a ani jeden z nich sa nepričinil podstatnou mierou na objasnení skutku.

Podľa najvyššieho súdu vyššie uvedené námietky sú prevažne skutkového charakteru, smerujúce sčasti proti obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, sčasti proti správnosti a úplnosti zisteného skutku a predovšetkým proti spôsobu, akým sa prvostupňový aj odvolací súd vysporiadali s vykonanými dôkazmi a ako tieto hodnotili. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces nezahrňa ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Výkonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže naplňať ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom:

Tento dovolací dôvod predpokladá, že nesúlads so zákonom musí existovať vo vzťahu k dôkazu, na ktorom je rozhodnutie založené, teda dôkazu, ktorý výlučne alebo v rozhodujúcej miere ovplyvnil dovolaním napádané rozhodnutie v jeho podstate. Ide o zistenie zásadného charakteru zistenej protiprávnosti, zodpovedajúcej vo vzťahu k dotknutému rozhodnutiu porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv. Tento dôvod sa netýka opačnej situácie, teda nepoužitia dôkazov ako podkladu pre rozhodnutie súdu pre nesúlads so zákonom pri ich získaní alebo vykonaní.

Okolnosť, že rozhodnutie je založené na namietanom dôkaze (dôkazoch), má vyplynúť z jeho odôvodnenia, pretože dovolací súd pri dovolaní podanom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku skutkové závery skôr konajúcich súdov neskúma. Vecne správnou a ústavne konformnou interpretáciou formulácie o dôkazoch, ktoré neboli „súdom vykonané zákonným spôsobom“, je extenzívny výklad v tom smere, že nejde len o nesúlads so zákonom pri samotnom výkone dotknutého dôkazu v súdnom konaní, ale takou procesnou chybou je zasiahnutý aj dôkaz, ktorý bol už prvotne nezákonne získaný.

V neposlednom rade je možné poukázať na rozhodnutie najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stavísk a rozhodnutí súdov č. 2/2020 pod č. 24, z ktorého vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých

prípadoch, keď zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje.

V danom prípade však bolo odsúdenie obvineného založené prioritne na dôkazoch, ktoré boli vykonané po začatí trestného stíhania a boli vykonané v súlade so zákonom. Svedok H. Č., ktorému bol už v prípravnom konaní priznaný štatút tzv. utajeného svedka, nebol priamym svedkom skutku, o skutku mal však vedomosť od D. P., ktorý mu spôsob spáchania skutku ako aj osoby páchatel'ov prezradil a ktorému sa tiež zdôveril, že z obavy z prezradenia skutku vzhľadom na veľký počet osôb na ňom zúčastnených a prípadnej zrady niektorého zo spolupáchateľov, bol spoločne s obvineným D. R. telo R. G. prekopať. Samotné rozhodnutie vo veci má navyše podklad aj vo výpovediach S. D. a D. R. z prípravného konania, a to aj pred sudcom pre prípravné konanie, ktoré boli vykonané v prítomnosti obhajcov a preukázateľne bez akéhokoľvek nátlaku, teda boli získané zákonným spôsobom a na hlavnom pojednávaní použité procesným postupom podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku. Preto možno uviesť, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Nakoľko najvyšší súd nezistil naplnenie žiadneho z dôvodov dovolania namietaných obvineným, rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.